

ΤΟ ΔΕΣΠΟΤΑΤΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΡΑ,
ΜΝΗΜΕΙΟ ΞΑΚΟΥΣΤΟ

Βρίσκομαι ήδη στο δεσποτάτο του Μυστρά.

Ο ηγούμενος χτυπά την καμπάνα.

Σιωπή.

Αν και είναι Δεκέμβρης έχει ζέστη

Θέλει πολύ ακόμα για να φέξει.

Από τις πολεμίστρες ατενίζω την αρχαία

Σπάρτη,

μια μικροσκοπική κουκίδα μες στο χάρτη...

που δόξα σκόρπισε μες στους αιώνες.

Το άγαλμα του Λεωνίδα μου προκαλεί δέος

Σκέφτομαι πως απέναντι στο έθνος έχω χρέος

Σκέφτομαι τα μωρά που θυσιάστηκαν στον

Καιάδα

κι όλη τη δόξα που το δεσποτάτο χάρισε στην

Ελλάδα.

Μα ποιος είμαι; Τι κάνω εγώ εδώ;

Κάνω επίκληση στις μούσες, τη μαγεία που

βλέπω, με λόγια να αποτυπώσω.

Το πνεύμα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου με
καθοδηγεί.

Ο μαρμαρωμένος βασιλιάς, νιώθω ότι γύρω μου
κάπου θα ζει.

Ο ηγούμενος χτυπά την καμπάνα ξανά.

Πάλι σιωπή...

Τα πόδια μου με οδηγούν σε μια από τις πολλές
τις εκκλησιές, που κάποτε δόξα γνώρισαν.

Ευλάβεια με κυριεύει. Αλλά ξέρω το γιατί...

Από τη μαθήτριά Αλεξάνδρα Νικολοπούλου

Τμήμα: Α3

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΠΑΡΤΗΣ